

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ВИСШ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ

ул. „Цар Калоян“ № 1А, 1000 София, тел. 986-28-61, 987-55-13,
факс 987-65-14, [e-mail: arch@vas.bg](mailto:arch@vas.bg)

Изх. № 457

Дата: 12.05.2020 г.

**ДО
ОБЩОТО СЪБРАНИЕ
НА ГРАЖДАНСКАТА И ТЪРГОВСКАТА
КОЛЕГИЯ НА ВЪРХОВНИЯ
КАСАЦИОНЕН СЪД**

СТ А Н О В И Щ Е

НА ВИСШИЯ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ

по тълкувателно дело №3/2019 г.

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

С Разпореждане от 22.07.2019 г. на основание чл. 124, ал.1, т.2 ЗСВ и чл.128, ал.1 ЗСВ Председателят на ВКС е образувал тълк.д. №3 от 2019 г. на ОСГТК на ВКС за произнасяне по следния въпрос („**Въпросът**“):

Гражданско или търговско е дело с предмет правоотношения, възникнали по договор за изпълнение на строителни работи, сключен между физическо лице и търговец във връзка с упражняването от него занятие и какъв е прагът за достъп до касационно обжалване на въззивното решение по делото?

Противоречива практика на състави на ВКС, изразяваща се в съдебни актове - определения, постановени по реда на чл. 274, ал.3 ГПК и решения по реда на чл. 290 ГПК, е цитирана и обсъдена от състав на ВКС, който с Определение № 206/14.05.2019 г. по гр.д. №1447 от 2019 г. на Четвърто отделение, ГК на ВКС, на основание чл.292 ГПК е спрял производството по това конкретното дело до произнасянето на ОСГТК на ВКС по формулирания по-горе Въпрос.

Според становището, изразено в първата група от съдебни актове, материалните правоотношения между страните по абсолютна търговска сделка се уреждат от Търговския закон (ТЗ), но от същия закон се уреждат и материалните правоотношения по сделките, които са търговски само за една от страните, при което споровете, произтичащи и от такива търговски сделки, когато са родово подсъдни на окръжен съд, подлежат на разглеждане по реда на производството по търговски спорове, а в този смисъл тези дела са търговски. Когато обаче една от страните по сделката не е търговец, а е потребител, делата не са търговски и прагът за достъп на такива дела до касация не е 20,000 лева като по търговско дело, а е 5,000 лева като по гражданско дело, защото по-високият праг за достъп до касация се предвижда относно отношения между търговци, за които сумата 20,000 лева не е голяма.

Според становището, изразено във втората група съдебни актове, щом сделката е между търговец и физическо лице и щом на основание чл. 287, ал.1 ТЗ сделката се счита за търговска и за двете страни, то и спорът е търговски, поради което делото е търговско, а съгласно чл. 280, ал.3, т.1 прагът за допускане до касация на такова дело не е 5,000 лева, а 20,000 лева.

Считаме, че правилният отговор на въпроса изисква изясняването на следното:

А. Материално-правни аспекти на Въпроса:

1. Материално-правните аспекти на Въпроса са от първостепенно значение, защото именно характерът на накърнените или застрашени материални права и интереси, определя характерът на търсената защита пред съда, а оттам – и вида на образуваните съдебни дела.
2. В случая, провокирал поставянето на Въпроса, спорното правоотношение е възникнало от договор за извършване на строително-монтажни работи (по смисъла на чл. 258 и сл. ЗЗД - от договор за изработка). Едната страна по договора е лице, което извършва строителна

дейност по занятие и следователно съгласно **чл. 1, ал.3 ТЗ** това лице е търговец (като правно-организационната форма, в която действа търговецът, е без значение – дали е едноличен търговец, или търговско дружество, или пък дейността му се води като предмет и обем по търговски начин, като търговско предприятие). Другата страна по спорното правоотношение е физическо лице, което е възложило извършването на определени строително-монтажни работи.

3. При тези начални данни за материалното правоотношение, то може да се определи като такова от договор между търговец и не-търговец и съгласно **чл. 286, ал.1 ТЗ** договърът може да се определи като търговска сделка по смисъла на ТЗ. Освен това, съгласно **чл.287 ТЗ**, когато за една от страните сделката е търговска, разпоредбите за търговските сделки се прилагат и за двете страни, при условие, че друго не следва от закона.
4. В самия ТЗ редица разпоредби за търговските сделки изрично са посочени като приложими, само когато и двете страни са търговци, а следователно по аргумент за противното тези разпоредби не са приложими, когато само едната страна е търговец. Такава например е разпоредбата на **чл. 294, ал.1 ТЗ**, според която лихва за забава се дължи по подразбиране, „освен ако е уговорено друго“, но правилото се прилага само в отношения „между търговци“. Само в отношения между търговци е допустимо получаване на „лихва върху лихва“ и то „само ако е уговорена“ такава (**чл. 294, ал.2 ТЗ**). Следователно ТЗ предвижда приложимост или неприложимост на някои разпоредби за търговските сделки, когато само едната от страните е търговец, като това разграничение се отнася включително и за сделки по чл.1, ал.1 ТЗ, така наречените в теорията „абсолютни“ търговски сделки. Посоченото разграничение ТЗ прави неслучайно. То е обосновано от необходимостта да се съобрази, че страната, която не е търговец (която може да бъде физическо лице, община, общинска или държавна институция, юридическо лице с нестопанска цел или друг правен субект), не притежава специалните знания, умения, информация, опит, които да я поставят в равностойно на търговеца положение що се отнася до специфичната търговска област, в обхвата на която попада сключената сделка.
5. В ТЗ не се дава специална регламентация на договорите, при които от едната страна на правоотношението е търговец, действащ в обхвата на своята търговска дейност, а от друга страна е не-търговец, който е физическо лице и сключва сделката с търговеца, за да задоволи свои лични

нужди, извън евентуалната си своя търговска или професионална дейност. За тази втора страна по договора, действаща с посочената цел, са предвидени специални правила за засилена защита в други нормативни актове, в които законодателят определя такава страна като „потребител“.

6. Основната регламентация на защитата на потребителите е развита в националното ни законодателство, преди всичко, чрез пряко приложимите или чрез транспонираните в него разпоредби на Европейското право. Трябва веднага да се подчертае, че **защитата на потребителите е самостоятелна политика на Европейския съюз**, с която се дефинират основните права на потребителите и се цели осигуряването на високо ниво на защитата на техните интересите на вътрешния пазар по повод на правоотношенията, в които потребителите влизат като по-слабата и нуждаеща се от специална защита страна. Ето защо не е случайно, че в първичното право на Европейския съюз е основата на регламентацията на потребителските права. Така, **член 4, пар.2, б. е) ДФЕС** определя защитата на потребителите като област на споделена компетентност между ЕС и страните-членки, а **член 12** изрично постановява, че изискванията за защитата на потребителите трябва да се вземат под внимание при определянето и осъществяването на другите политики и действия на Съюза, т.е. политиката за защита на потребителите пронизва всички други политики на ЕС. Това намира проявление в множество различни разпоредби на ДФЕС. От тях основна е разпоредбата на **член 169 ДФЕС**. С нея се определят целите на защитата и средствата за тяхното постигане, като се посочва, че осъществяването на тази политика на Европейския съюз гарантира само необходимия минимум, а страните-членки могат да запазят или да въведат и по-стриктни мерки за защита.
7. Правата на потребителите са регламентирани по-нататък и във вторично европейско законодателство, което детайлизира правната уредба в голям брой хармонизиращи директиви и регламенти в съответните икономически сфери. Според спецификата на съответната икономическа дейност съответно се определят и конкретните цели за постигането и осъществяването на политиката за защита на потребителите, които са по-слабата страна в правоотношенията на съответния сегмент от вътрешния пазар.
8. В националното ни законодателство Законът за защита на потребителите транспонира актове на вторичното право на Европейския

съюз, които са изброени в § 13а от ДР на ЗЗП¹. В тези актове се дават отделни дефиниции на „потребител“ с оглед на конкретната икономическа сфера, до която се отнасят. Общото в тези дефиниции е именно това, че като страна по договора с търговец потребителят е винаги физическо лице, което участва в сделката с оглед на задоволяване на свой личен интерес, който не е свързан с евентуалната негова търговска или производствена дейност. Именно тези характеристики намират отражение и в общата дефиниция, която българският законодател дава в Закона за защита на потребителите, в § 13, т.1 от ДР, а именно:

„Потребител“ е всяко физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност.

9. Съдът на Европейския съюз (СЕС) е бил сезиран и е имал повод да даде отговор на въпроса кога страна по договор с търговец може да бъде определена като потребител. Според практиката на СЕС отличителните качества на тази страна по договора са, че тя е винаги и само физическо лице²; че това физическо лице с договора цели да удовлетвори свои

¹ Това са [Директива 98/6/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета относно защитата на потребителите при обозначаването на цените на стоките, предлагани на потребителите; [Директива 2011/83/ЕС](#) на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 г. относно правата на потребителите, за изменение на [Директива 93/13/ЕИО](#) на Съвета и [Директива 1999/44/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на [Директива 85/577/ЕИО](#) на Съвета и [Директива 97/7/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета; [Директива 2001/95/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета относно общата безопасност на продуктите; [Директива 1999/44/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета относно някои аспекти на продажбата на потребителски стоки и свързаните с тях гаранции; [Директива 85/374/ЕИО](#) на Съвета за сближаване на законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите членки относно отговорността за вреди, причинени от дефект на стока; [Директива 93/13/ЕИО](#) на Съвета относно неравноправните клаузи в потребителските договори; [Директива 2008/122/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета от 14 януари 2009 г. относно защитата на потребителите по отношение на някои аспекти на договорите за разпределено във времето ползване на собственост, дългосрочни ваканционни продукти, препродажба и замяна; [Директива 98/27/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета относно исковите за преустановяване на нарушения с цел защита на интересите на потребителите; [Директива 2005/29/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на [Директива 84/450/ЕИО](#) на Съвета, [директиви 97/7/ЕО](#), [98/27/ЕО](#) и [2002/65/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета, и [Регламент \(ЕО\) № 2006/2004](#) на Европейския парламент и на Съвета; [Директива 2013/11/ЕС](#) на Европейския парламент и на Съвета от 21 май 2013 г. за алтернативно решаване на потребителски спорове и за изменение на [Регламент \(ЕО\) № 2006/2004](#) и [Директива 2009/22/ЕО](#) (Директива за АРС за потребители).

² В Решение по делата C-541/1999 и C-542/1999 (Делото Idealservice), EU:C:2001:625, т.16) СЕС прави разграничение и посочва, че щом закупилата стоките страна по договора е юридическо лице, дори и когато стоките в крайна сметка служат за лично ползване на физически лица (служители на купувача), то по

собствени лични нужди; и че като страна по договора с търговеца това лице е икономически по-слабата страна, за която законодателство на ЕС гарантира специална, по-засилена защита, за да се балансира неравностойното положение на потребителя при преговаряне и при изпълнение на такъв договор.

10. Има обаче случаи, когато страната, сключила договор с търговец, разкрива характеристики, които затрудняват еднозначното ѝ определяне като потребител³. Има и случаи, при които едно физическо лице може да сключи договор с търговец, като цели да задоволи както свои професионални потребности, така и свои лични нужди, които не са свързани с професионалната му дейност. Това, според СЕС, налага във всеки конкретен случай съдът, който е сезиран със спор по договора, да преценява всички аспекти на правоотношението и дали преследваната с конкретния договор цел е свързана с търговската или професионална дейност на физическото лице или има за предназначение задоволяване само на лични за тази страна интереси⁴.
11. В заключение, от практиката на СЕС е видно, че **преценката на договора като цяло трябва да се направи от съда, който на базата на всички данни по случая да установи дали за физическо лице договорът, сключен с търговец, е потребителски или чисто търговски.**
12. „Потребителски договор“ е понятие, което също няма обща легална дефиниция както в европейското, така и в националното ни законодателство. Според всички дефиниции обаче, такъв договор е налице, когато страни по него са, от една страна - търговец, действащ в обхвата на

отношение на тази страна са неприложими разпоредбите на Директива 93/13 относно неравноправни клаузи в потребителските договори.

³ Такъв е случаят, при който физическо лице е страна по договор за поръчителство и гарантира задължения на строителна компания, чийто собственик е баща на поръчителя. Според СЕС целта на поръчителя е свързана с дейността на строителната компания, т.е. на търговеца по договора, и поради това не може да бъде квалифициран като потребител, който се ползва от специалната закрила на законодателството относно защитата на потребителите. Но ако физическо лице е поръчителствало или е сключило договора за обезпечение върху свой недвижим имот с цел не да преследва интереси, свързани с неговата лична професионална дейност и щом няма връзка от функционално естество с дружеството, чийто задължения гарантира пред кредитната институция, тогава това физическо лице може да има качеството на потребител – в този смисъл Определението по дело C-74/15 EU:C:2015:772, както и Решението по дело C-348/14, EU:C:2015:447.

⁴ В Решение по дело C-269/95 EU:C:1997:337, т. 15-18 СЕС посочва, че всеки път трябва да се преценяват характерът и целта на сключения договор, защото едно физическо лице може в един договор да действа като икономически оператор, а в друг – за своите лични нужди и извън неговата професионална сфера на дейност, независимо дали става дума за настояща или бъдеща такава дейност. И ако физическото лице е сключило договор с оглед бъдеща своя търговска дейност, може да се заключи, че той не е действал като потребител.

неговата професионална, търговска дейност, а от друга страна - физическо лице, което „действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност“ с цел задоволяване на свои лични нужди.

13. В горния смисъл именно и **член 6** на Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година относно приложимото право към договорни задължения („Регламент Рим I“), дефинира „потребителския договор“ като договор *„...склучен от физическо лице с цел, която може да се смята, че е извън рамките на неговото занятие или професия („потребителят“), с друго лице, което упражнява своето занятие или професия („професионалистът“)“*
14. За потребителския договор българският законодател е предвидил редица специални правила, които са разписани както в материално-правни норми (в Закон за защита на потребителите, Закон за потребителския кредит и др.), а така също и в процесуално-правни норми (в Закона за международния търговски арбитраж, в Гражданско-процесуалния кодекс и др.). Целта на законодателя е да се осигури специална, по-силна защита на потребителя, когато влиза в уговорка с по-опитния, по-информирания търговец, за да се гарантира равнопоставеността на субектите – страни по правоотношението, което възниква при сключването на сделка между тях.
15. На базата на гореизложеното относно материално-правните аспекти на поставения Въпрос следва да се заключи, че по спорното правоотношение, възникнало от договор за строителство, по който едната страна е търговец, щом другата страна е физическо лице, съществено важно е съдът преди всичко да изясни дали това физическо лице е сключило договора в качеството си на потребител. Ако отговорът на този въпрос е положителен, то изводът ще е, че независимо от търговския характер на сделката по отношение на търговеца, в случая, когато другата страна е потребител, се задейства **защитният механизъм на политиката за защита на потребителите, при което по отношение на договора освен общите за конкретния вид търговски сделки правила ще са задължителни и ще имат предимство всички специални правила, включително и изисквания за валидност на сделката, с оглед осигуряването на по-високо ниво на защита на потребителя.** Такива са общите правила на ЗЗП, включително по чл. 143 и сл. ЗЗП, както и различните специални правила в съответната икономическа сфера, към която се отнася всеки конкретен договор, като например тези на Закона за енергетиката, на

Кодекса за застраховане, на Закон за предоставяне на финансови услуги от разстояние и др., които предвиждат специална закрила на потребителите.

Б. Процесуално-правни аспекти на Въпроса:

16. На следващо място, и като продължение на обсъдените материално-правни аспекти на поставения Въпрос, трябва да се разгледат процесуално-правните аспекти - какъв е характерът на спора, възникнал при или по повод на договор, сключен от търговец с потребител, по какъв процесуален ред, съответно при приложението на кои специални правила, следва спорът да бъде разгледан, а оттам – дали за разглеждането и решаването на такъв спор съдът следва да образува гражданско или търговско дело.
17. ГПК има за предмет уредбата на производството по граждански дела (**чл. 1 ГПК**), за някои от които този кодекс предвижда специална уредба. В действащия ГПК исковете относно потребителските договори и за защита на правата на потребителите не са изрично дефинирани и за тях няма обособена отделна глава в Част трета „Особени искиви производства“. Тяхната процесуална уредба е основно в Част втора „Общ исков процес“, в отделни специални норми в тази част, както и в някои разпоредби в Част трета, Глава “Бързо производство“, а след ЗИД на ГПК в ДВ бр. 100/19 г. и в Част пета „Изпълнително производство“, Глава „Заповедно производство“.
18. В специалното правило на **чл. 113 ГПК** относно местната подсъдност процесуалният закон говори за „(И)исковете на и срещу потребители“. Несъмнено законодателят има предвид всеки предявен пред съда спор, по който една от страните е потребител, независимо дали е ищеца или ответник, а ако използваме терминологията на член 6 от Регламент Рим I - когато спорът е относно потребителски договор. Разпоредбата на чл. 113 ГПК третира споровете по потребителските договори аналогично на уредбата в Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела („**Регламент 1215/12**“), който за споровете по такива договори, когато правоотношенията са с елементи в различни държави-членки на ЕС, посвещава Раздел 4 „**Компетентност при потребителски договори**“ и в **чл.18** задължава търговеца-ищец да предяви иска по обичайното местопребиваване на потребителя, а на последния, ако е ищец,

дава право да избира къде да предяви иска си, за да е по-удобно за неговата защита.

19. Специалната уредба на подсъдността по споровете по потребителските договори (накратко „потребителските спорове“) е само един от специфични елементи на защита на потребителите. За тях ГПК предвижда и други специални правила, действащи както преди, така и след приемането на Закона за изменение и допълнение на ГПК в ДВ бр.100/2019. Така например, и преди, и след ДВ бр.100/2019, съгласно нормата на **чл. 117, ал.3 ГПК** по иск на потребител се допуска договор за избор на съд да породи действие, но само ако е сключен след възникването на спора, а с изменението на ГПК през 2017 г. с **чл. 19, ал.1** се изключва възможността спорове с потребители да се разглеждат от арбитражен съд. За част от потребителските спорове – тези, при които търсената с иска на потребителя защита се състои само в установяване и преустановяване на нарушение по Закона за защита на потребителите, както преди, така и след ДВ бр.100/2019, с **чл. 310, ал.1, т.4 ГПК** се предвижда да се образува особено исково производство по реда на Глава „Бързо производство“. Ако тези иски по ЗЗП се съединят с осъдителен иск за щетите от нарушението, по аргумент от чл. 310, ал.3 тогава производството ще се развие по общия исков ред.
20. Тези специални за потребителските спорове разпоредби, споменати в т.18 и 19 по-горе, са израз на по-засилена защита на потребителите, които са по-слабата страна в материалното правоотношение с търговеца, но и при спор с последния са по-слабата, нуждаеща се от специални защитни правила страна по процесуалното правоотношение.
- 21.Посочените правила, както преди, така и след ДВ бр.100/2019 г. са несъвместими с правилата, които ГПК предвижда за търговските дела – както когато тези дела са с цена на иска под 25,000 лева и съгласно чл. 104, т. 4 ГПК подлежат на разглеждане по общия исков ред пред районен съд като първа инстанция, но и още повече, когато по правилата на родовата подсъдност се разглеждат от окръжен съд като първа инстанция по правилата на Глава тридесет и втора „Производство по търговски спорове“. Логиката на процесуалните правила относно търговските дела е подчинена на логиката на търговските материално-правни взаимоотношения, които са свързани с професионално опитни в своята област търговци, които извършват дейността си по търговски начин, документират трансакциите си по определени правила и могат бързо и

лесно да калкулират евентуалните щети при нарушение на права и нужда от защита във връзка с неизпълнение на задължения по търговска сделка. Страните по тези дела имат равни права на защита в процеса и никоя от тях не се нуждае от специалната закрила като тази, дължима на потребителите.

22. Не на последно място, за страните по търговските дела по-високият праг за достъп до касация от 20,000 лева (чл. 280, ал.3 ГПК) не би лишил от касационен контрол значителен брой дела, защото търговските спорове като цяло са с по-висок интерес, а и самото касационно производство не би било свързано с непоносимо високи разноси за страните, които са търговци.
23. Напротив, за потребителите правилата за търговските спорове са принципно неприложими, защото те, потребителите, не са длъжни да водят книжа за договорите, които сключват с търговци, не разполагат със специални знания и опит в съответните икономически сфери на търговците, с които сключват договори, а наред с това, в преобладаващия си брой исковете на и срещу потребители са със сравнително по-ниска цена и прагът от 20,000 лева за достъп до касационното производство би лишил голям брой от потребителските спорове от достъп до касационното производство.
24. Всъщност именно спецификите на потребителските спорове, нуждата от по-високо ниво на защита на потребителите, включително и като страни по съдебни производства, е в основата на споменатото изменение и допълнение на ГПК с ДВ бр.100/2019 . В този смисъл са Мотивите на Законопроекта за ИД на ГПК, на които се позоваваме. Тук само ще споменем, без да навлизаме в подробности, по-съществените промени, като новата **ал.3 на чл. 7 ГПК**, провокирана от практиката на СЕС⁵, според която по-високото ниво на защита на потребителя в спора му с търговеца може да се постигне, когато съдът сам, служебно, а не само по възражение на потребителя проверява за наличие на неравноправни клаузи в договора, предмет на спора. А промените в Глава „Заповедно производство“ повтарят специалните правила относно подсъдността по настоящия адрес на потребителя; изискват прилагането при всички случаи на договора, на който заявителят се позовава; предвиждат също служебно съдът да прави проверка за наличие или вероятност за наличие на неравноправни клаузи в

⁵ Решение на СЕС от 4 юни 2009 по делото Panon GSM, C-243/08 , EU:C:2009:350, т.32, според което на националния съд е възложено служебно да разгледа и се произнесе относно евентуалния неравноправен характер на договорна клауза , попадаща в приложното поле на Директива 93/13.

договора; осигуряват по-дълги срокове на потребителя да направи възраженията си. Това са все правила, които трябва да се прилагат по дела, по които страна е потребител, и които са неприложими по търговските дела.

25. Ако до влизане в сила на ЗИД на ГПК в ДВ бр.100/2019 имаше разнопосочна съдебна практика, провокирала поставянето на Въпроса, при която по потребителски спорове се образуваха не само граждански, но и търговски дела, вече не може да има съмнение, че делата, образувани за разрешаване на потребителски спорове, са граждански дела, както изрично това е постановено с новелата на изречение второ на чл. 113 ГПК. Тези дела обаче и преди ДВ бр. 100/ 2019 по изложените по-горе съображения подлежат на разглеждане като граждански, а не като търговски дела, защото разглеждането им като граждански дела осигурява прилагането на специалните процесуални правила, чрез които се осигурява по-високо ниво на защита на по-слабата в процесуалното правоотношение страна.
26. Ето защо, независимо дали искът е предявен от потребителя или от търговеца, делото, което се образува по спор относно потребителски договор, т.е. когато страна по него е потребител (макар и договорът по смисъла на 286 ТЗ да е търговска сделка), за разглеждането на такъв спор следва да се образува гражданско, а не търговско дело.

В заключение,

1. С оглед на гореизложеното при предявен иск с предмет правоотношение, възникнало от договор между търговец и потребител, независимо от това, че Търговският закон квалифицира договора като търговска сделка, щом спорът е с потребител, съдът следва да образува гражданско, а не търговско дело. За това гражданско дело са приложими освен всички правила на общия исков процес и специалните правила за спорове с потребител, а прагът за достъп до касация на въззивното решение по делото е 5,000 лева съгласно чл. 280, ал.3 ГПК.
2. Що се отнася до частния случай, във връзка с който е зададен Въпросът към ОСГТК на ВКС, при който спорът е относно „правоотношения, възникнали по договор за изпълнение на строителни работи, сключен между физическо лице и търговец във връзка с упражняването от него занятие“, ако съдът, разглеждащ спора установи, че физическото лице е сключило договора с цел задоволяване на свои лични нужди, които не са

свързани с неговата професионална дейност, т.е. ако в случая физическото лице е потребител, то за разглеждането и решаването на такъв спор с потребител следва да се образува и разгледа гражданско, а не търговско дело и прагът за достъп до касационно обжалване на въззивното решение по делото трябва да бъде 5,000 лева.

3. Горните изводи се отнасят за всички дела по спорове с потребител и преди влизане в сила на ЗИД на ГПК в ДВ бр.100/20189 г.

Ето защо на поставения Въпрос считаме, че трябва да се даде следния отговор:

Гражданско, а не търговско, е делото с предмет правоотношения, възникнали по договор за изпълнение на строителни работи, сключен между търговец във връзка с упражняването от него занятие и потребител – физическо лице, действащо за задоволяване на свои лични, а не свързани с професията или занятието му нужди, при което прагът за достъп до касационно обжалване на въззивното решение по такова дело съгласно чл. 280, ал.3, т.1 ГПК ще е 5000 лева.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ВИСШИЯ
АДВОКАТСКИ СЪВЕТ:

РАЛИЦА НЕГЕНЦОВА